

Arrest

nr. 89 438 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. STERCKX, die loco advocaat M. YARAMIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat de betrokkene op 18 maart 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 22 maart 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 mei 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart, een rijbewijs en een identiteitsboekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze gelogen heeft tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag over haar motieven om haar land van herkomst te verlaten en ze vervolgens ingaat op wat volgens haar dan wel de reden geweest zou zijn waarom ze haar land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen waarom ze haar land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Violation des articles 51/8 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 telle que modifiée par la loi du 15 septembre 2006, des articles 1, 2, 3 et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 48/3 et 48/4 de la loi de 1980. du principe général de la bonne administration. du principe général du droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et de erreur manifeste d'appréciation. Attendu que l'article 51/8 prévoit que : (...). Attendu que la requérante est arrivé en Belgique suite à des problèmes subies au pays d'origine ; Que selon un article du «journal partisan » (...). Selon un autre article, « Le renvoi de demandeurs d'asile vers l'Iran est problématique en raison de la violation flagrante des droits de l'Homme dans ce pays ; Cela ne fait aucun doute que les demandeurs d'asile iraniens courent un risque de torture, de peine ou de traitement inhumain ou dégradant suite à leur rapatriement, en violation de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales. De nombreux rapports internationaux prouvent qu'en Iran, les violations des droits de l'Homme (torture, arrestations arbitraires de journalistes, actes d'intimidation des défenseurs des droits de l'Homme...) sont monnaie courantes » ; (La Liga voor Mensenrechten et la Ligue des droits de l'Homme condamnent la décision de l'Office des étrangers de renvoyer deux femmes iraniennes vers leur pays d'origine, 31 mai 2011). Que la requérante a été mariée de force en Iran ; que durant son mariage, elle a été maltraitée par son époux car ce dernier se droguait ; qu'elle a été frappé à plusieurs reprises par son mari et ses frères et ceci a généré des séquelles au niveau de son dos ; Que suite à cela, la requérante a quitté son époux à la demande de sa famille qui l'obligeait à se remarier ; qu'elle a été divorcée de son époux ; Que le seul souhait de la requérante était de vivre de manière indépendante suite aux problèmes vécus ; Qu'elle avait envie de travailler, ce qu'on lui interdisait par la famille ; Qu'elle n'avait aucune permission de faire quoique ce soit ; Qu'elle a décidé de quitter le pays d'origine et a demandé l'asile en Belgique ; Qu'au moment où elle a quitté son pays d'origine, uniquement ses deux sœurs étaient au courant et non le reste de la famille ; Que la requérante a rencontré sur le territoire un certain Monsieur [A.N.] en septembre 2011 avec qui elle mène une relation amoureuse et habite ensemble depuis 21/10/2011 ; Que le couple a des projets de mariage et s'est présenté à la commune afin de se marier ensemble ; Que la requérante suit des cours de français à Ifcad ; Que la requérante a quitté le pays suite aux problèmes vécus et était maltraitée par sa famille ; Que la requérante, de nationalité iranienne, fonde, en substance, sa demande d'asile sur une crainte d'être persécutée par sa famille dont elle n'aurait pas suivi les directives en matière de mariage et de morale ; Qu'elle peut être dès lors considérés comme des réfugiée ; Que la partie adverse, en considérant que la requérante ne fournit pas d'éléments nouveaux ni n'apporte de preuves et/ou d'indications sérieuses de poursuites au sens de la Convention de Genève, viole les dispositions légales précitées dans le sens où elle balaie d'un revers de la main la situation précise exposée par la requérante pour en arriver à la conclusion qu'elle doit partir de la Belgique pour retourner en Iran, pays dans lequel elle était menacée, maltraitée et sous la pression de sa famille et qu'elle ne pouvait pas bénéficier d'une vie convenable ; Que la partie adverse a tort de s'appuyer sur le fait que la requérante présente des documents lors de la seconde demande d'asile ; que la requérante a été mal orientée lors de son arrivé en Belgique et a raconté la vérité en ce qui concerne son identité lors de la seconde demande d'asile accompagnées des documents produits ; Que la partie adverse ne prend donc pas tous les éléments en considération et ne retient que les plus défavorables ; Que force est de constater que la situation dans laquelle a vécu la requérante paraît inhumaine et que la partie adverse aurait dû

raisonner en tenant compte de son vécu et de ce qu'elle vivrait en cas de retour au pays ; Qu'en outre, la partie adverse ne tient pas compte du fait qu'un recours est toujours pendant devant Votre Juridiction ; recours suspensif ; Que force est de constater que la partie adverse n'a pas voulu apprécier les aspects de la situation de la requérante ; (CCE n° 5374 du 21 décembre 2007) Que la décision querellée viole les dispositions précitées et doit donc être annulée ;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet

aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wordt ingegaan op alle drie de stukken die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht (een identiteitskaart, een rijbewijs en een identiteitsboekje) en dat van alle drie deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

De Raad stelt vast dat verzoekster een heel feitelijke uiteenzetting heeft aangaande haar asielmotieven. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat, in zoverre verzoekster een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoeksters verwijzingen naar algemene verslagen nopens de algemene situatie in het land van herkomst, zijn niet dienstig om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat verzoekster zich niet kan verschuilen achter het feit dat zij bij haar eerste asielaanvraag zou gelogen hebben over haar asielmotieven. Verzoekster kan niet ernstig betwisten dat zij aldus bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt, dewelke zij niet bij haar eerste asielaanvraag naar voor heeft kunnen brengen. Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoekster "*geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)*" werd de beslissing afdoende met motieven omkleed en dit overeenkomstig de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zoverre verzoekster verwijst naar het feit dat zij in België sinds 21 oktober 2011 een relatie is aangegaan, laat de Raad gelden dat dergelijke bewering geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Indien verzoekster meent op grond van haar relatie tot verblijf te moeten worden gemachtigd, merkt de Raad op dat verzoekster daartoe de geëigende procedures dient te volgen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC